

K·MEO

HO FA TOT PER CATALUNYA

El President Illa, s'explica

El nou President de Catalunya, Salvador Illa, després d'acudir a l'obertura de l'any judicial i la desfilada de l'exèrcit espanyol el 12 d'octubre, n'explica les seves raons:

Poble de Catalunya (així ens deixem de masculins i femenins que sempre acaben enfrontant a la població) sóc jo, el "President". Amic dels amics i dels enemics.

Després de compartir amables jornades amb el món judicial i militar espanyol, m'han arribat veus de cert malestar. No tota Catalunya ha comprés les meves conductes. Ai l'as. Germans, hi ha quelcom de millor que la concòrdia, que l'amistat, que el tracte fraternal entre terres i persones? Jo, querubí de la política, us ben asseguro que no. Primer de tot, amor. Després ja vindran les peles.

Compatriotes (ni masculí ni femení que enterboleix relacions), Catalunya és rica i plena però si no ens deixem donar pel

darrera, acabarà pobre i trista i humiliada. Aleshores què hem de fer?

Us han enganyat germans.

Espanya és forta. Espanya fou imperi i els catalans amb almogàvers i tot, no passarem de conquerir quatre illes turístiques. Espanya té prou armes per tornar-nos al corral si els toquen massa els ous. Però Espanya i això no us ho van dir els independentistes, també té cor de mare, amb la seva innocència genuïna amb l'orgull de veure tornar a casa al fill bala perduda. I per aquí vaig jo. Per normalitzar relacions, per tornar a ser família, per fer pinya.

Si fóssim més bona gent i ens deixéssim de discussions, tots podríem ser germans (o germanastres) i això és el que jo vull i el

que em demana el meu president Sánchez, i té raó. "Que no estamos tan mal, coño", els catalans tenim coses, no ens podem queixar. Si deixem de fer-nos el pinxo, Espanya ens perdonarà i tornarà a estimar-nos. A poc que els fem la gara gara, us asseguro que ens augmentaran el pressupost. Per això vaig a aquests actes judicials i militars i em mullo fins les calces i juro bandera cada tres mesos, per vosaltres, catalans! A veure si ho enteneu d'una vegada.

I també us diré una cosa sense rancúnia ni remordiments, a mi m'agrada ser fill d'Espanya.

GARSA PROSTÀTICA

ESQUERRA REPUBLICANA: HÒSTIA PUTA

Batussa incontrolada entre germans d'esquerra

L'avi Macià era de pa d'àngel i la seva mort el dia de Nadal va augmentar la llegenda. Vés quin dia per morir! A Companys el va santificar la seva mort de màrtir. A partir d'aleshores es va acabar el santoral republicà.

La bona fe popular pensava que potser Irla mort a l'exili o Tarradellas mort aquí, continuarien amb l'hagiografia republicana però Convergència i Unió (partit molt cristià també encara que menys bíblic) va estroncar la ratxa republicana. Anys pel desert i quan ja semblava que l'Esquerra Republicana no reeixia, sorgí el profeta. Es deia Jonqueres i malgrat no haver estat batejat al riu, tenia pinta de profeta. I les profecies es compliren quan després d'uns segons independència, el messies ascendí als cels via presó d'Estremera.

Va tardar més de tres dies però Jonqueres

ressuscità i sortí de la presó. Inexplicablement des d'aleshores, un nou via crucis.

Esquerra republicana és un partit familiar. Tant familiar que a cada casa es creuen amb dret de presidir al partit. Les famílies d'Esquerra Republicana no van perdre el temps mentre Jonqueres escrivia contes a la garjola. Qui més qui menys es buscava un cunyat, una cosina esgarriada i formaven una alternativa de poder. Masses opcions vàlides per un poble tant petit però la cosa va anar mantenint-se fins la tornada de Marta Rovira que —no se sap per què— amb una cara angelical com la seva, desencadenà la gran tempesta.

Breu de paraula, excepte quan parla, la sola presència de la Marta va

desestabilitzar el partit. De dos líders amb ànima indulgent com ella i Jonqueres en sorgí la mala hòstia que les famílies republicanes portaven covant des de l'avi Macià.

Desenganyem-nos, no és que Esquerra Republicana s'hagi tornat entremaliada ara, la merda la portaven dintre com qualsevol altre partit però sabien ocultar les vergonyes. Ara han explotat. Ara ja sabem qui són. La culpa pot ser dels uns o dels altres o dels de més enllà, és igual. L'important és que Esquerra Republicana ha penjat els hàbits i s'ha llençat sense vergonya a mossegar per les seves diferències i les seves ànsies de manar que són moltes, tantes com militants. Una vergonya la d'Esquerra Republicana.